El dia que vaig agafar Déu per la solapa

Per DavidG el dv., 11/10/2019 - 12:39

Ja vaig deixar d'imaginar-me Déu com una màquina expenedora de tot el que mai pogués necessitar. Però sí que en algun moment vaig invertir les monedes del meu esforç en Ell, esperant obtenir la solució encapsulada al meu problema.

Si el producte seleccionat quedava encallat dins del "Déu-màquina expenedora", donava copets aquí i allà per fer-lo caure, o la sacsejava tossudament. Si era que no, finalment ho donava per impossible després de maleir a la màquina i l'encarregat del seu manteniment. Sí, ho confesso jo també vaig creure en un Déu-màquina-expenedora.

Tanmateix, quan descobreixes que Déu és Algú i no sols un estoc de solucions, tampoc és evident que el tracte sigui l'adequat.

Recordo, en especial, els moments de contrarietat, on la perplexitat esdevé ràbia. Aquell dia que et gires cap a Déu sense preàmbuls ni consideracions, sense triar altres paraules que les que surten del dolor pel mal que t'han fet, a tu o a qui estimes com ningú al món. "Per què?, per què? per què?! Exigeixes sentit al que no hi trobes. Li exigeixes a Déu. I l'agafes per la solapa -si és que la roba que duu la té-, i, com has vist fer a d'altres, el sacseges, li reclames... Però, en el fons, no t'estàs adreçant a Ell sinó a la teva impotència.

Quan t'adones, el mires de reüll i mires el lloc que ell ha triat en la desfeta que et fa sentir incapaç. Recordes que el seu poder està en l'amor i que és aquesta la fortalesa més gran. Et sents acompanyat. Et sents entès. Ell, mentrestant, recull els bocins escampats del que acabes de llençar-li per sobre, perquè comprèn que ningú havia sentit el teu crit.

I quan t'adones de tant d'amor incondicional i et sents petit, et vols fondre. No en un recó sinó en els seus braços. Un cop allí escoltes la seva veu. Com una albada després de la nit més fosca, et diu a cau d'orella: Tot anirà bé.